

Lectorium rosicrucianum
Međunarodna škola zlatnog ružina križa

Svjetlo svijeta

*Gledaj svjetlo koje je u tebi, a ne tijelo kojim samo o?ituješ svjetlo,
jer samo je u tome tvoj put do snage i jedini put Bogu,
izvoru svih stvari bez kojega ništa u svemiru ne bi moglo biti ni postati.*

(„Misterij svjetla“, Walter Russell)

Za hodo?asnika na duhovnom putu oduvijek je vrijedilo pravilo: ostaviti poistovje?ivanje s materijalnim oblikom i uzdi?i se u unutarnji svemir svjetla u svojoj duši.

Ono što je specifi?no za današnje vrijeme, doba vodenjaka, jest da se od ve?ine ?ovje?anstva o?ekuje ispunjenje iste zada?e: napustiti svijet ?ulnih senzacija i svjesno živjeti u svijetu univerzalnog svjetla.

Prvi svijet u isto?nim se tradicijama naziva mayom, iluzijom, snom. Ve?ini zapadnjaka to je bila tek daleka slika, jer se njima svijet ?ula ?inio prili?no stvarnim i važnim.

Me?utim, došlo je vrijeme kada zapadni, na van usmjeren razvoj dostiže svoj vrhunac, nakon kojega je neminovan preokret. Ipak taj razvoj nije bio bez smisla, ve? je doveo do razvoja znanosti i tehnologije koje mnogima pružaju razumljivu sliku prirode ovoga svijeta. Na primjer, hologram i hologramska slika svemira, kvantna fizika koja otkriva nesupstancijalnost materije na elementarnoj razini, ogoljavaju ovaj svijet do projekcije, simulacije svjetla, a ljudsku ?ulnu percepciju do pulsiranja elektri?nih impulsa. Istok susre?e zapad i stara se slika svijeta po?inje sve brže rušiti. Uzbudljivo i dramati?no, ali i bolno i zbunjuju?e.

A u pozadini svega toga što smo dugo, pogrešno smatrali stvarnim, stoji i blista jedino stvarno, nepokretno i vje?no svjetlo, Duh, Bog. I sve što postoji, postoji iz tog svjetla i nije ništa više do njegovo pulsiranje.

I te rije?i starih spisa prestaju biti misti?ne rije?i, postaju ispunjenje, znanstvena ?injenica.

?ovje?anstvo polako po?inje ?itati knjigu prirode, knjigu svijeta, što je nekada bilo mogu?e samo nekolicini.

Jedan od simptoma tih promjena privid je sve ve?eg nedostatka ili sve ve?eg ubrzanja protoka vremena, ali zapravo se ruši iluzija vremena i otvara se novi prolaz za one koji ga mogu vidjeti. Otvara se u to?ki u kojoj vje?nost oduvijek dodiruje vrijeme – u sadašnjem trenutku. To je nepokretna to?ka u kojoj se sijeku dva svijeta, statika i dijalektika, stvarni svijet i prividni svijet.

Ta nam je bezdimenzionalna to?ka sada više nego ikada na raspolaganju da u njoj potražimo odgovor o svom stvarnom identitetu, da preuzmemo odgovornost za trenutno stanje postojanja i krenemo u potrebnom smjeru.

To je ujedno to?ka u kojoj nikada nismo sami, jer je to to?ka susreta svih koji idu putem iz ograni?enja i oblika, prema slobodi i bezobli?nom svjetlu. Ona je ishodište novog na?ina života i grupne duševne svijesti.

Rušenjem iluzije vremena, ruši se i iluzija izdvojenosti i ega, jer one su u temelju povezane i hrane se istom hranom – strahom i nepovjerenjem. Daljnjim ustrajavanjem na njima samo se produljuje nepotrebna patnja neodrživog stanja postojanja.

A Bog je svjetlo i Bog je ljubav.

I Bog je neumoljivi zakon, uvijek na snazi. To svjetlo i apsolutni mir u projiciranom svijetu dijalektike o?ituje se kao zakon ravnoteže, uzroka i posljedice, vra?anja primljenog, kao u smjeni dana i no?i, udaha i izdaha.

On ?eka da ga shvatimo i prihvatimo, ?eka nas u nepokretnoj to?ki koja je izvor i središte svega. On koji je bio, koji jest i koji ?e do?i, odnosno onaj za kojeg vrijeme ne postoji.

Tek odbacivanjem vremena, što zna?i dosljednim odbacivanjem misli i osje?aja o prošlosti i projiciranja budućnosti na njihovim temeljima, odbacuje se stara svijest i stari na?ina života i daje prostor o?itovanju nove Kristove svijesti koja kaže:

„Ja i otac smo jedno“.

Tek tada smo ono što zaista jesmo. Ve? sada. Jedno svjetlo, svjetlo svijeta.

Source:

<https://www.lectoriumrosicrucianum.hr/hr/artikel/svjetlo-svijeta>